

Klassiska noveller Nr 50

Julius Regis:

Det onda
ögat



Klassiska noveller 50.

Julius Regis Regis

– Det onda ögat.

Återutgivning av text från 1930

av Julius Regis Regis

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-555-9

Copyright © 2025 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.

Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Den medelålders stockholmare "L." var mycket omtyckt av sina bekanta och var oftast medelpunkten när man träffades.

Men en dag upptäcker en av hans vänner en blick av rent hat från "L." gentemot hustrun.

En tid senare blir vännen orolig och bestämmer sig för att hälsa på och får då sitt livs chock.

Den här texten skrevs av den svenske författaren Julius Regis (1889–1925).

Han var mest känd för sina deckare om den brottsbekämpande journalisten Maurice Wallion vars äventyr oftast utspelar sig i Stockholm.

Trots att Julius Regis var en av Nordens mest populära författare så är mycket litet känt om hans liv. Det har därför uppstått en rad myter, bland annat att han skulle ha varit en puckelryggig dvärg. Författaren debuterade med en novell år 1910 och hans första deckare, "Blå spåret", gavs ut 1916. Under sin korta karriär skrev han totalt 16 böcker och ett stort antal noveller.

Den här texten publicerades ursprungligen år 1930 i novellsamlingen "Sanningen om Cro-Cro. Jul. Regis' sista noveller" med titeln "Det onda ögat".

Det onda ögat

Den här texten publicerades ursprungligen år 1930 i novellsamlingen "Sanningen om Cro-Cro. Jul. Regis' sista noveller" med titeln "Det onda ögat". Författare till texten är Julius Regis Regis (1889–1925).

Min vän L. var hela världens vän. Han var en medelålders, godmodig, litet enfaldig man, som hade sin stadgade plats i livet. Begåvad med en kraftig gestalt, en stark och välljudande stämma och ett vackert ehuru icke ovanligt ansikte, gjorde han sig gällande, var han befann sig. Han var med ett ord omtyckt av alla utan att i något särskilt avseende höja sig över de gränser, som äro utstakade för genomsnittsmänniskan. Han var gift och som man förmodade, lyckligt gift. Man förmodade, säger jag. Faktum är, att ingen någonsin fick tillräcklig inblick i hans familjeliv för att kunna säga sanningen därvidlag. Några försäkrade, att L. var en rytande despot mot hustrun, men de flesta ansågo, att hon dyrkade honom alltför mycket för att ge anledning till dylikt. Säkert är, att hennes öppet visade tillbedjan av maken ofta väckte allmän uppmärksamhet och naturligtvis, ty sådana äro vi, löje.

Jag hade mina egna tankar om saken. Jag erinrar mig en omstän-

dighet, som etsat sig fast i mitt minne. Det var vid en större festtillställning, ett utvalt kotteri hade efter middagen krupit undan till ett av smårummen, där L. underhöll sällskapet med så kallade roliga historier. Han var i sitt ässe, gestikulerade och skrattade. Med ens tystnade han, vred sig oroligt på stolen och vände sedan plötsligt på huvudet. Hans hustru hade nyss inträtt och stod omedelbart bakom honom, ömt betraktande mannen. Det ögonkast han gav henne — jag tyckte mig läsa hat däri, och alldeles säkert läste jag fruktan, fruktan för den lilla bleka, småleende kvinna, som var hans hustru.

Om någonting av egendomlighet fanns hos denne man, så var det ögonen. De voro blå, men mörkare än vanligen är fallet; de avspeglade hans känslor och tankar på ett sätt, som verkade överraskande på alla, med vilka han kom i beröring. Ju mera upprörd han blev, dess mera mörknade hans ögon, var han belåten och glad, voro de klara, ljusa, och en smula hopknipna, var han ond, blevo de genast blodsprängda, vidgades onaturligt och slutligen blev pupillen kolsvart. Han var medveten om denna svaghet och underlät gärna att se folk i ögonen. Dock skröt han ofta med att han saknade nerver.

— Nervositet, plägade han säga, vad är det?

Jag anade, att han icke var uppriktig därvidlag: det fanns någonting under den jämna, lugna ytan, något som jag icke lyckades utforska, och därför ingav mig mannen ett starkt intresse. Det blev småningom en hederssak för mig att lösa vad här fanns av gåta. Och må läsaren här erfara, huru jag löste uppgiften och hur slumpen hjälpte mig.

Jag vet icke, vad som kom mig att fästa mina tankar vid vännen L. då jag en sen augustiafton promenerade fram och åter på Strandvägen. Vinden ven mig i ansiktet, virvlande om med redan gulnade

blad från träden, vattnet var becksvart med stänk av ljus, och hela det mörka molnhavet över de vandrandes huvuden rörde sig med stor hastighet mot det okända. Det ödsliga i höstens alltmer synbara förstörelsearbete gjorde mig frusen in i själen. Har ni icke också märkt det? Man går som i en dröm; de förbigående bli till tomma skuggor, som vinden leker med, gatans ljud återstudsar från örhinnorna utan att bli hörda, våra blickar träffa endast en grå himmel, en grå jord, gråa hus och gråa människor. Då föll det mig in: "Du skall gå och besöka din vän L." Jag omfattade tanken med intresse, som jag skulle ha gjort med varje utsikt till att befrias från den kalla ödsligheten inom och utom mig: jag gick dit.

Då jag stod utanför dörren, kom den tanken för mig: "De äro icke hemma!" Jag ringde och väntade en stund, som växte till minuter — ingen öppnade. Jag ringde igen: klockans darrande, spröda ljud ekade genom våningen, studsade mot väggen långt inne i makarnas sängkammare och kom tillbaka till utgångspunkten. Med ens hörde jag ett buller, så svagt, att jag nätt och jämnt uppfattade det, så var det tyst. Då ringde jag åter och åter, ty jag begynte bli rädd, jag vet ej för vad. Jag lade örat till nyckelhålet och lyssnade.

Tramp, tramp, tramp! Jag hör någon gå med noggrannheten av en pendel fram och åter i salongen, vars dörr tydligen stod öppen. Jag trycker på knappen, nu rädd på allvar. Jag bultar, till och med ropar. Sedan lyssnar jag igen. Hör, de rolösa stegen, det irrande trampet! De tveka, de nalkas långsamt, de nalkas, de stanna liksom eftersinnande, de avlägsna sig åter. Det är tyst en lång stund, under vilken jag håller andan. Slutligen vrides låset om, och dörren går upp — helt sakta.

Det var min vän. Han såg förskräcklig ut. Håret var hopklibbat av svett, ansiktet gulblekt, ögonen kolsvarta, orörliga, liksom fasttrolla-

de av något sällsamt de sett. Då han varseblev mig, miste hans ansikte något av sitt spända uttryck.

— Är du sjuk? frågade jag bestört.

— Ja! medgav han med en egendomligt vibrerande stämma. Jag har haft ett anfall av nervositet. Jag, som aldrig trott mig ha några nerver! tillade han med ett svagt försök att småle.

— Men det var väl att du kom! Jag är nämligen sysselsatt med att grubbla över vissa fenomen, som ha frapperat mig mycket. Säg mig uppriktigt; tror du på själavandringen? Vid denna plötsliga fråga, som han riktade till mig, betraktande mig med förväntansfulla ögon, formligen studsade jag. Jag hade alltid hållit honom för en tämligen ytlig person, vilken icke gärna förirrade sig in på mera abstrakta områden. Hans fråga, så egendomligt framställd, förvirrade mig.

— Stig in! sade han. Min hustru är utgången! Därvid skrattade han högt — tonlöst, ihållande, med orörligt anlete. Jag följde honom in i salongen, ganska illa till mods. Han gick själv efter förfriskningar och cigarrer, som han ställde på bordet. Därpå slog han med darrande grepp upp ett glas konjak, som han störtade i sig i ett andetag. Den starka drycken kom färgen att återvända till hans kinder likt en skugga av ljusrött, som dock blott varade ett ögonblick.

— Tror du på själavandringen? frågade han på nytt. Orden snubbade över varandra.

— Min käre vän, svarade jag långsamt. Det är ett djupgående spørsmål, som du väl näppeligen är i det rätta tillståndet att här diskutera: du är ju utom dig av nervositet. Hela karlen darrade faktiskt, så att stolen knakade under honom. Han sträckte ut handen efter sitt glas men grep miste och slog omkull det.

— Tror du på själavandringen? upprepade han i viskande ton.

Det var, som om han icke hört, vad jag sagt.

— Uppriktigt talat — nej! sade jag. Jag hade erfarenhet om vad nerver ville säga. Jag såg, att min vän befann sig i ett tillstånd av överretning, som i normala fall skulle sluta med en reaktion. Jag oroade mig därför icke synnerligen men beslöt att senare övertala honom att besöka en läkare.

— Men, sade han, du tror väl åtminstone på detta tillfälliga övergivande av kroppen, som själen stundom är i stånd till. Till exempel då vi drömma: du vet, hur själen då står upp och utför vanda värv eller besöker kända platser. Och dessa så kallade fjärrskådare, vilkas faktiska förmåga icke kan betvivlas; deras skenbara underverk vore omöjliga, om de ej kunde tvinga själen att utan kropp förflytta sig till obekanta orter!

— Det är obevisat, sade jag.

— Obevisat! upprepade han ivrigt. Är det även obevisat, att några människor, innan vi ens känna dem till namnet, ingiva oss de starkaste känslor av sympati, andra lika starka känslor av antipati. Det förefaller mig dock vara samma sak!

— Nå ja, inföll jag, medgives detta, så är det ett långt steg mellan dessa små egendomligheter och det fantastiska påståendet om själavandringen!

Då jag sagt detta, reste sig min vän ur stolen och började häftigt gå fram och åter i rummet. Hans blickar voro långt borta i fjärran. Det var, som om hans kropp blott uppehållits av en yttre kraft, likt en marionett av sina trådar. Han gick med korta, oregelbundna steg, såsom den gör, vilken är livad av en plötslig tanke eller upprörd av yttre orsaker. Jag lade märke till att han vid andra varvet tog rummet i nio, vid tredje i fjorton steg. Jag iakttog honom noga, ty jag började

bli tveksam angående beskaffenheten av hans sinnestillstånd. Då han åter talade, hade han antagit ett yttre lugn.

— En naturlag, sade han, kan icke matematiskt bevisas. Den kan endast uppställas, därigenom att vi anteckna, pro primo, ett stort antal fall, som bekräfta lagen, och pro secundo, att intet fall strider mot lagen. Betrakta nu själavandringen som en naturlag! Kan du då, om vi börja med andra frågan, påvisa något, som direkt strider mot lagen.

— Visserligen icke! medgav jag leende åt denna oväntade, vetenskapliga dispyt. Men innan du inlåter dig på detaljerna, så måste du bevisa att ditt påstående är rimligt. Vi ha rättighet att uppställa lagar för det som vi förnimma med sinnena eller med ett ord erfara, men ha vi samma rätt i fråga om det, som vi icke kunna erfara?

— Jag skrider ju just till att bevisa, det vi kunna förnimma de översinnliga krafter, som sätta våra innersta fibrer, vår själ i vibration, började L., ivrigt avbrytande mig.

Jag fortsatte: — Själen är visserligen en faktisk kraft men den är odefinierbar. Jag menar med själ ej ett andra odödligt jag, endast detta ofattbara, denna sällsamma astralkropp, som ej sitter i blodet och ej i hjärnsubstansen men likväl bildar den innersta tyngdpunkten för det mänskliga jaget. Så ogripbar är den, att vi nämna den med olika namn i olika funktioner — samvetet, tankeförmågan, självbevarelse-driften. Men totalsumman av alla dessa begrepp bildar dock aldrig en definition på själen. Då du sålunda icke kan bestämma begreppet själ, hur kan du då uppställa en lag, som — ty detta är en lags innebörd — kan med visshet säga oss formeln för själens tillvaro?

Min vän rodade av sin undertryckta sinnesrörelse.

— Definitioner och lagar! bröt han ut, häftigare, syntes det mig, än saken krävde. Vad bryr jag mig om dem, då min egen erfarenhet

säger mig att ...

Han tystnade och kippade efter andan. I hans vita ansikte, fläckvis begjutet av en ljusröd feberrodnad, blänkte ögonen orörliga och fyllda av en omätlig fasa. Det såg ut, som om de förstorades, medan jag ännu såg på dem. Munnen rörde sig på honom utan ljud, och han höjde handen framför sig som till skydd. Den grep i luften, fattande om någonting osynligt. Slutligen frampressade han:

— Hörde du något?

Jag betraktade honom förvånad, men han vände bort ögonen.

— Nej! sade jag. Då, gradvis, lät han våra ögon mötas, förstulet i början, sedan uppriktigt och klart. När jag besvarade min väns blick, blev jag förfärad, så kylde mig iskall förtvivlan emot i densamma. Den andades en stum fråga, som jag grubblade över. Den hyste fruktan, hopp, förtvivlan och förväntan i sig, men allra innerst lurade någonting, som inte kunde nämnas vid namn — det var som det hemska återskenet av en nattlig eldsvåda, som toppplanternan på ett sjunkande fartyg. Så småningom gav spänningen efter, och han blev sig själv; jag hörde en djup suck av lättnad.

— Jag kände en ung man, började han utan ringaste övergång. Jag kände en ung man för ganska länge sedan, som ämnade bli något stort i världen. Och han kämpade tappert och fick några framgångar och blev beundrad av sina vänner och även andra.

En gång — det var på en fest — kände han sig iakttagen av ett par brännande blickar. Han såg sig om och märkte, att han betraktades av en ung kvinna. Det låg en ousäglig beundran — jag säger med flit beundran, ej kärlek — i hennes blick. Hon var ganska vacker, och då hon såg sig bemärkt, rodnade hon. Jag nämnde, att min vän var ung; han blev mycket stolt över den unga flickans beundran ... Sedermera

gjorde han hennes bekantskap. Så långt är min historia icke ovanlig, ty de blevo man och hustru. Och den dyrkan, kvinnan skänkte honom, var honom ett behagligt rökoffer. De blevo på sitt sätt mycket lyckliga. Vore det nu en vanlig saga, skulle den vara slut här, men det är den inte. Snarare börjar den.

Min vän begynte efter någon tid finna sin hustrus oavslåtliga uppmärksamhet besvärande. Till en början solade han sig belåtet i hennes blickar, men snart kände han blott ett krypande obehag, så snart hon fäste ögonen på honom utan återvändo — nästan utan att blinka. Han trodde länge, att det var kärlek, som lyste ur de ögonen, men så småningom befästes hos honom den övertygelsen, att det var något annat. Vad var det då, frågade han sig? Beundran, svarade hans högmodiga tankar. Men min vän var intelligent; han iakttog henne oförmärkt. Beundran var det kanske, men icke enbart i så fall. Han begynte reflektera över förhållandet dem emellan, och se, han fann, att han givit sig ut på vatten, där han icke bottnade! Han fann också, att han icke var ensam om dessa egendomliga erfarenheter. Han såg män och kvinnor sammanbundna med band, som ej voro kärlekens. Vilka voro de då? Lagens! Nej, ty de äro helt lätta att bryta. Tillgivenhetens eller åtminstone fördragsamhetens! Nej, ty han såg, att ej ens det öppna, hårda hatet förmådde bräcka dessa band, som först döden knöt upp. Något annat, något okänt var det alltså, men vad? Min vän grubblade mycket på denna fråga, utan att kunna extrahera ett svar ur de sjudande tankar, som markerade hans hjärna ända till vansinnets gräns. Under tiden slocknade all kärlek mellan makarna.

Men alltjämt kände han hustruns blickar, vart han gick, var han stod. Var han befann sig, kunde det plötsligt hända, att han greps av en tryckande känsla av obehag, och så stod hon bakom honom, med

de klara, ljusblå, lidelsefulla ögonen i hans. ”Varför ser du på mig?” frågade han ofta. Sällan fick han dock ett tillfredsställande svar. Stundom tyckte han, att hennes ögon buro på en outtalad fråga, men den framställdes aldrig. Det var en tanke, som ofta kom igen, men som han slog bort, nämligen att hustrun hade förlorat förståndet. Han spejade efter tecken till sinnessjukdom men fann inga.

Då gjorde han bekantskap med en åsikt, som hans ständigt sysslande fantasi begärligt upptog. Jag måste påpeka, att han vid denna tidpunkt var halvt jagad till döds av de olycksbringande ögonen: så ljödo hans egna ord. I ett sällskap framställdes halvt på skämt några påståenden om själavandringen. Bland annat berättade man om mannen, som fruktade för katter, emedan han under ett föregående liv varit en råtta. Min stackars vän satt tyst under denna berättelse men hörde uppmärksamt på densamma. Hans hjärna malde på en plötslig tanke, som virvlade runt och runt likt en röd gnista men utan att forma sig i ord. Han gick hem vid sin hustrus sida alltjämt grubblande. Han lade sig alltjämt eftersinnande, lyssnande till ord, som icke ljödo.

På natten hade han en sällsam dröm. Han tyckte sig förföljas av en liten grå katt med två gnistrande, gröna, kalla ögon. Den tassade omkring honom med tysta steg och korta språng, och de voro ensamma i en dimhöljd ödemark, där nattskuggorna stodo som murar och irrblossen speglade sig i stinkande pölar. Men i munnen höll spökkatten en vit råtta med brustna, röda ögon och små vita tänder i det halvt öppnade gapet. Så ofta han stannade, stannade katten och begynte den grymma leken med sitt offer; så ofta han gick, förnam han henne tassa bakom sig och hennes fötter dunkade mjukt och spöklikt mot marken. Högre och högre reste hon sig: hennes ögon skeno allt hårdare tills de slutligen skådade rätt in i hans med en övernaturlig,

förfärlig blick. Då vaknade han med ett skrik.

Och sådant var vid denna tidpunkt hans sinnestillstånd, att han icke längre förmådde skilja mellan fantasi och verklighet. Hela den följande dagen gick han omkring som en sovande, grubblande över allt, som formade sig så underligt inom och utom honom. Nästa natt återkom drömmen. Samma fasor, samma uppvaknande. Då han slog upp ögonen, sken månen in genom fönstret, kastande en klar strimma över täcket. Han varseblev, att hustrun satt upprätt i sängen och betraktade honom. Han såg henne in i ögonen och studsade.

"Katten!" skrek han och slog sig för pannan — och så kom det: "Store gud, varför stirrar du på mig?"

"Du skrek i sömnen!" sade hustrun kort och lade sig åter. Men min vän låg vaken.

Vid denna punkt i berättelsen tystnade L. Han var så vit i ansiktet, att jag trodde honom nära att svimma. Ögonen voro stora, fuktiga, stillastående. Man skulle ha trott, att han såg något förfärande.

— Min vän låg vaken ända till daggryningen utan att röra en lem. Hans stackars hjärna malde och malde på sina förskräckliga frågor. Det flammade för ögonen. Då — med ett rop av vansinnig vrede kastade han sig över kvinnan och ströp henne!

L:s stämma blev allt hesare och lägre. De sista orden pressades fram som tonlösa, torra ljud, vilka efterlämnade tomhet och fasa hos åhöraren. En aning grep mig, som kom hjärtat att kramas samman. Jag sprang upp och skrek:

— Var är din hustru?

Frågan skakade i det tysta rummet, och det uppstod en paus, under vilken jag hörde en kyrkklocka slå långt borta. Därpå fäste L. en underlig blick på mig och nickade mot sängkammardörren: — Hon

ligger där inne! Hon är död!

Det var, som om ett nattsvart mörker kom rinnande genom min väns onaturligt vidgade pupiller. Hans drag förvredos smärtsamt, och ett sällsamt, bubblande skratt forsade över hans läppar, ett skärande skratt utan slut. Han satt bakåtlutad i stolen och skrattade med allvarligt ansikte. Hans själ var död. Då jag störtade därifrån för att skaffa hjälp, skrattade han ännu.

Fakta: Författaren Julius Regis

Namn: Julius Regis Regis.

Född: 20 juli 1889 (Stockholm). Död: 10 januari 1925 (Stockholm).

Föräldrar: Handelsresanden Axel Regis Petersson och Julia Sofia Petersson.

Han är en av de mest mystiska svenska författarna.

Trots att Julius Regis lästes av miljoner så vet vi än i dag inte om ryktena om honom är sanna.

Men en av de vanligaste myterna vet vi är fel: Julius Regis var inte en pseudonym. Hans riktiga namn var Julius Regis Regis.

I dag är det inte många som känner till den svenska deckar- och äventyrsförfattaren Julius Regis, trots att miljontals läste hans verk under både 1910-, 1920- och 1930-talen.

Ofta publicerades hans noveller och böcker under den lite kortare signaturen ”Jul. Regis”.

Det märkliga namnet har gjort att många trott att det här var en pseudonym. Han hette ursprungligen Julius Regis Petersson men bytte redan som 18-åring namn till det lite udda Julius Regis Regis.

Det var en tuff uppväxt för Julius. Pappan dog 1897 när han var

8 år gammal och efter några års studier vid Stockholms universitet hoppade han av för att försörja sin mamma.

Det var också nu som hans karriär i bokbranschen började, med ett jobb år 1909 som korrekturläsare hos förlaget P. A. Norstedt.

Redan året efter publicerades hans första novell, "Ett och annat om hemlig skrift, ABCD för amatörer".

Efter en stor succé med deckaren "Blå spåret" 1916 så sade han upp sig från sitt jobb och satsade på författandet på heltid.

Under sin rätt korta karriär hann han skriva 15 deckare och äventyrsböcker.

De flesta hade "problemjägaren" Maurice Wallion i huvudrollen. Regis skrev 8 böcker och 1 novellsamling om stockholmsjournalisten.

Julius Regis blev snabbt en av landets mest kända deckarförfattare och hans böcker trycktes i många upplagor. De översattes också till både danska, finska, norska, tyska och engelska.

Att han var populär är kanske inte så konstigt, han har beskrivits som "i absoluta toppskiktet av svenska författare av spänningslitteratur".

En viktig ingrediens i hans böcker är ny teknik. Det är fart och fläkt i nya flygplan och snabba bilar, samtidigt som mikrofoner och ny kriminalteknik är viktiga för intrigen.

Dåtidens läsare kände ofta igen delar av handlingen eftersom Regis ofta blandade in aktuella nyhetshändelser i böckerna. Det kunde gälla personer från ryska revolutionen, ockerhandlare från första världskriget, den blodiga ryssligan i Stockholm eller katastrofen då fartyget Per Brahe sjönk i Vänern 1918.

Författaren Regis var en av de första svenska författarna som an-

vände stora mängder äventyr och spänning.

Det förekommer ofta väpnade uppgörelser, biljakter, blodiga slagsmål och explosioner.

Att Julius Regis älskade action var kanske inte så märkligt eftersom han var en stor filmfantast.

Han var en av landets första filmjournalister och skrev för både "Filmvärlden" och "Filmjournalen". Han skrev också den första boken om svensk filmhistoria, "Filmens roman" år 1920.

Trots att han som en av de största svenska deckarförfattarna var rätt känd så höll han sitt privatliv extremt hemligt.

Han bodde i en lägenhet på Södermalm i Stockholm med sin mamma och hade vare sig syskon eller fru.

Det är i praktiken det enda vi vet om privatpersonen Julius Regis.

Vissa menar att han levde ett extremt tillbakadraget liv medan andra påstår att han var supersällskaplig.

Några årtionden efter sin död uppstod det plötsligt rykten att Julius Regis inte bara hade varit puckelryggig utan också mycket kortväxt.

Alltså en modern Quasimodo. De här fysiska deformiteterna skulle ha gett honom drivkraften att bli känd.

I biografen "Den skuggomhöljde Julius Regis" menar litteraturexperten Dag Hedman att det här troligen är myter.

– Bristen på faktisk information har givit upphov till fabrikationen av myter, skriver Dag Hedman.

Den 10 januari 1925 avled Julius Regis, bara 35 år gammal. På dödsattesten anges kronisk hjärtmuskelinflammation som dödsorsak. Det här kan ha orsakats av difteri, reumatisk feber eller medfött hjärtklaffel.

Trots att det är få svenskar som känner till Julius Regis i dag så lever hans verk kvar i de populära Beck-filmerna.

Författarna till böckerna om Beck, Per Wahlöö och Maj Sjöwall, hade båda Julius Regis som inspiration.

För Maj Sjöwall så var det framför allt Julius Regis sätt att skriva, och hans stil som var en förebild.

I en intervju har hon hyllat honom och sagt att ”språket är så rikt och roligt”.

För Per Wahlöö var det i stället den sociala kritiken som inspirerade. Julius Regis skrev bland annat ingående miljöskildringar från de nedgångna fattigkvarteren på Söder.

Om du är en riktig Beck-fantast så vet du också att Gunvald Larsson vid ett tillfälle packade ner Julius Regis-boken ”Blå spåret” i sin väska.

Nu kommer Bokförlaget Klassiska deckare att ge Julius Regis nytt liv genom att digitalisera alla hans böcker och noveller.



Författaren Julius Regis (1889–1925).